

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: L.V.K.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25.8.2015 č.j. MV-70137-5/SO-2015**,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25.8.2015 č.j. MV-70137-5/SO-2015 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 10.2.2015 č.j. OAM-3294-5/DP-2015 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon*“

o pobytu cizinců“), zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území České republiky.

II. Žaloba.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány obou stupňů rovněž nedostatečně zjistily skutečný stav věci a postupovaly tedy v rozporu s § 3 správního řádu. Žalobce nutně napadá rozhodnutí žalované, a to zejména s ohledem na skutečnost, že toto rozhodnutí aprobovalo nezákonnost rozhodnutí prvoinstančního orgánu, přičemž skrze podanou žalobu je alespoň zprostředkovaně napadáno rovněž prvoinstanční rozhodnutí. Prvoinstanční orgán zastavil řízení o žalobcově žádosti s odůvodněním, že tento nebyl k podání předmětné žádosti oprávněn, neboť podal žádost o vydání povolení k pobytu po zákonem stanovené lhůtě. Žalobce je přesvědčen, že prvoinstanční orgán pochybil, pokud zastavil řízení o žalobcově žádosti. Tento jednak doložil, že mu v podání žádosti v řádné lhůtě zabránily důvody na jeho vůli nezávislé, a dále je nutno poukázat, že postup prvoinstančního orgánu, který přes jednoznačné splnění zákonných podmínek zastavil řízení o žádosti žalobce, který poukazoval na důvody, které mu v řádném podání zabránily, neodpovídá požadavkům na výkon dobré správy. Žalobce namítá, že správní rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a rovněž nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z doložených dokladů je zjevné, že žalobce splňuje veškeré podmínky pro prodloužení povolení k pobytu. Žalobce nemohl podat svou žádost dříve, kdy mu v jejím podání bránily důvody na jeho vůli nezávislé. Zákon o pobytu cizinců ukládá podat žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 a nejméně 14 dní před skončením platnosti bytového oprávnění. Žalobce v zákonné lhůtě podal žádost o změnu účelu pobytu, k jejímuž podání však nebyl oprávněn. Žalobce, který v dané době nebyl právně zastoupen, si je v současné době již svého pochybení vědom. Co však je v daném případě zarážející a na čem především žalobce staví své přesvědčení o nutnosti prominout lhůtu, je následný postup prvoinstančního orgánu při naložení se zjevně protiprávní a nesprávně podanou žádostí. Správní orgán je povinen rozhodovat bezodkladně, při složitějších případech do 30 či 60 dnů. Pokud by prvoinstanční orgán postupoval legálně, pravděpodobně by zastavil řízení o žádosti žalobce ideálně hned při podání žádosti, když nesprávné podání žádosti bylo zjevné okamžitě. Případně bylo jistě záhodno minimálně upozornit žalobce na vady žádosti, jak ostatně vyžaduje správní řád, a žalobce by měl dostatek času podat žádost o prodloužení povolení pobytu v řádné lhůtě. Prvoinstanční orgán naproti tomu žádost přijal, nic neudělal a následně, již v době, kdy žalobce nemohl podat žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu, rozhodl o zastavení řízení o žádosti žalobce. Žalobce pak následně podal žádost o prodloužení povolení k pobytu ve lhůtě 3 dnů (tedy zákonné lhůtě) po odpadnutí překážky, která bránila žalobci podat žádost

v řádné lhůtě. Žalobce (správně: prvoinstanční orgán) i přes to řízení o této žádosti zastavil. Žalobce shledává pochybení správního orgánu hned ve dvou skutečnostech. Předně tedy v tom, že prvoinstanční orgán neprominul žalobci lhůtu k učinění úkonu, ačkoliv to byl fakticky správní orgán sám, kdo fakticky znemožnil řádné podání žádosti. Žalobce dále rovněž namítá, že prvoinstanční orgán, pokud nevyhověl žalobcově žádosti o prominutí zmeškání lhůty, byl povinen vydat o tomto rozhodnutí, tak aby se žalobce tomuto kroku správního orgánu mohl bránit. Ačkoliv totiž zákon o pobytu cizinců má vlastní úpravu, procesně je nutno postupovat podle správního řádu, který ukládá v § 41 odst. 7 vydat usnesení v případě neprominutí zmeškání úkonu. Prvoinstanční orgán tak postupoval v rozporu se zákonem a jeho rozhodnutí je tak nutno označit za nezákonné. Žalobce dále konstatoval, že se s ohledem na výše uvedené domnívá, že postup správních orgánů ve věci byl výsledkem přepjatého formalismu a neodpovídá požadavkům na výkon dobré správy, a to jak pokud jde o otázku zmeškání lhůty pro podání žádosti, tak pokud jde o doložení dokladů k prokázání důvodů na vůli žalobce nezávislých. Splnění zákonných podmínek pro posouzení žádosti žalobce je zjevné a vydání meritorního rozhodnutí o žádosti nic nebránilo. Zástupce žalobce v tomto ohledu poukazuje na zásadu materiální pravdy, kterou je správní orgán při své činnosti vázán, a nutnost hledat při správním rozhodování spravedlivé řešení, což by mělo být hlavní náplní činnosti správních orgánů. Při aplikaci těchto zásad je správním orgánům uloženo odhlédnout od formalistického přístupu a v co možná nejvyšší možné míře se zaměřit na nalézání správných řešení. Správní orgán [měl] dostatek podkladů pro to, aby dospěl k závěru, že žalobce splňuje zákonné podmínky pro vydání povolení k pobytu, nebo alespoň pro meritorní posouzení žádosti, kdy již při podání žádosti tvrzené skutečnosti umožňovaly správnímu orgánu dospět k závěru, že je na místě prominutí zmeškání lhůty. K možnosti a především správnosti takového přístupu oproti přístupu, který slepě trvá na doslovném znění zákona, je třeba odkázat na fakt, že Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát konstatoval, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mj., že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, a že povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezu a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezu a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné

soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité. Ve věci tzv. přepjatého formalismu již rozhodoval v souladu s výše uvedenými názory taktéž Nejvyšší správní soud. Tento již dříve uvedl (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, že „*přepjatý formalismus při posuzování náležitosti žaloby ve správním soudnictví - a stejně tak i jakýchkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení - naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Primárním účelem soudní ochrany obecně je poskytování ochrany subjektivním právům, a pokud jde o správní soudnictví zvláště, potom subjektivním právům veřejným; tato ochrana musí být skutečná a spravedlivá. Soudy jsou nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a které nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují; jiný přístup by byl stěží ústavně-konformní a znamenal by odepření spravedlnosti. Právo na spravedlivý proces je jedním ze základních práv, které má každý vůči státu a které mu garantuje nejen Listina základních práv a svobod, ale též Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Meze práva na spravedlivý proces stanoví jednotlivé procesní řády (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), při jejichž výkladu je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byla stanovena.*“). Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě bylo rozhodováno právě v rozporu s výše uvedenými principy a jeho žádost byla posouzena v rozporu s výše uvedenými principy. Je na místě zmínit rovněž fakt, že žalobce je osobou práva neznalou, navíc cizincem, který nebyl v řízení zastoupen, a všechny tyto okolnosti by dle názoru žalobce měly být hodnoceny v jeho prospěch a mluvit v zájmu nalezení spravedlivého [řešení] na rozdíl od řešení formalistického, které zvolila žalovaná. Jistě bylo na místě meritorní posouzení žádosti, kdy žalobce se do současné situace, kdy podal žádost opožděně, dostal v důsledku předchozího nekonání správního orgánu. Žalobce dále uvedl, že v průběhu řízení došlo ke zcela zásadním procesním pochybením, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Dle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Ačkoliv bylo v řízení rozhodnuto o zastavení řízení, tedy procesním rozhodnutím, je zcela zjevné, že fakticky má toto rozhodnutí povahu meritorního rozhodnutí a je tedy na místě aplikovat veškeré povinnosti, které musí správní orgán splnit. Vzhledem k tomu, že žádosti žalobce nebylo vyhověno a ze spisového materiálu nelze dovodit, že by se vzdal svého práva na vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, bylo nepochybně povinností správního orgánu seznámit žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí a umožnit mu se k těmto vyjádřit. Správní orgán tuto svou povinnost pominul, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností. Žalobce závěrem namítal, že správní orgány obou stupňů se v průběhu řízení ani náznakem nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Postup správních orgánů je tedy i v tomto ohledu protiprávním, kdy přiměřenost správního rozhodnutí je zcela klíčovou otázkou při rozhodování o vydání povolení k pobytu. S ohledem na výše uvedené je žalobce toho názoru, že napadené rozhodnutí stejně jako řízení, které předcházelo jeho

vydání, je zatíženo nezákonností, a proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí, tudíž nebude ve stanovisku k žalobě dále rozváděn. Žalovaná došla v odvolacím řízení k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními normami České republiky. Rozhodnutí jak prvoinstančního orgánu, tak žalované vykazuje všechny náležitosti požadované § 68 správního řádu, v odůvodnění rozhodnutí je podrobně popsáno, z jakých podkladů správní orgány vycházely a k jakým závěrům dospěly.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání.

Žalobce při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Předně je nezbytné uvést, že prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto, že „řízení se podle § 169 odst. 8 písm. d) zák.č. 326/1999 Sb. zastavuje“. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Vzhledem k tomu, že prvoinstančním rozhodnutím došlo k procesnímu skončení věci, aniž by se správní orgány věcně zabývaly žádostí žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, mohl se soud zabývat pouze tím, zda zde byly či naopak nebyly důvody pro zastavení řízení. Pokud by zde byly, správní rozhodnutí by byla zákonná, pokud by zde nebyly, správní orgány by pochybily, když o žádosti žalobce věcně nerozhodly.

Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Vzhledem k tomu, že platnost žalobcova dlouhodobého pobytu byla stanovena od 9.10.2013 do 15.1.2015 a žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu 29.1.2015, byla tato žádost podána opožděně. V souladu s ustanovením § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců by žádost byla podána včas, pokud by byla podána nejpozději 2.1.2015.

Z ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že jedinou výjimkou, pro kterou lze stanovenou lhůtu překročit, je situace zmíněná ve větě druhé tohoto ustanovení, totiž tehdy, pokud „podání žádosti ve lhůtě zabrání důvody na vůli cizince nezávislé a cizinec žádost podá do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů“.

S ohledem na tuto skutečnost a žalobcova tvrzení prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl: „Ust. § 47 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. přesně vymezuje období, ve kterém může žadatel podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud žadatel ve vymezené lhůtě žádost nepodá, je mu ve smyslu uvedenému paragrafu dána možnost prokázat důvody na jeho vůli nezávislé, které brání včasnému podání žádosti, přičemž na toto je žadateli určena lhůta třech dnů od pominutí důvodu. Z výše uvedeného je jednoznačně patrné, že v tomto případě je důkazní břemeno na straně žadatele, který musí prokázat, že podání žádosti bránilo důvody na jeho vůli nezávislé. Výše uvedené tvrzení žadatele nelze v žádném případě posoudit jako důvod na vůli žadatele nezávislý, který by podání žádosti bránil. Dle správního orgánu je uvedený důvod, tedy skutečnost, že žadatel podal žádost o změnu účelu a nebyl si vědom toho, že žádost podává neoprávněně, neopodstatněný. Je především v žadatelově zájmu, aby si sám ohlídal lhůty pro včasné podání žádosti a taktéž je jednoznačně na žadateli, pokud chce úspěšně zažádat o změnu účelu dlouhodobého pobytu, aby se nejprve seznámil s platnou právní úpravou České republiky. Správní orgán především odkazuje na skutečnost, že o žádosti o změnu účelu dlouhodobého pobytu bylo rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě, kterou správnímu orgánu stanoví zák.č. 326/1999 Sb. Žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu v souladu s ust. § 45 zák. č. 326/1999 Sb. lze podat za jistých, zákonem stanovených okolností. Každá žádost je vždy předmětem posuzování správního orgánu a samotné podání žádosti nemůže znamenat, že žádosti bude bez jakéhokoliv dalšího šetření vyhověno. Takové jednání by bylo v jednoznačném rozporu se smyslem zákona č. 326/1999 Sb. Tak jak stojí v jednom ze základních právních principů České republiky - neznalost zákona neomlouvá. Výše uvedené argumenty tak nelze v žádném případě považovat za opodstatněné. Správnímu orgánu tak nezbyvá než konstatovat, že žadatel neunesl důkazní břemeno, kdy nepředložil žádný relevantní důkaz, který by prokazoval, že pro včasné podání žádosti v souladu s ust. § 47 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. mu bránilo důvody na jeho vůli nezávislé“.

Žalovaná pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „Komise se zabývala relevancí důvodů, které odvolateli údajně zabránily podat žádost včas (probíhající řízení o žádosti o změnu účelu) a shodně jako správní orgán I. stupně konstatuje, že uvedený důvod nezakládá překážku na vůli odvolatele nezávislou ve smyslu odkazovaného ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., neboť uvedená skutečnost nebránila odvolateli v podání žádosti tak, aby zákonná lhůta byla zachována. Za takové důvody Komise považuje např. nemoc žadatele, jeho hospitalizaci. Komise je přesvědčena, že odvolatel podáním žádosti o změnu účelu

projevil svou vůli pobývat na území České republiky za jiným účelem i s ohledem na skutečnost, že nositelka oprávnění k pobytu, manželka odvolatele nežádala o prodloužení stávajícího pobytu na území České republiky. Tvrzení odvolatele se tak ve světle výše uvedeného jeví jako účelové. K žádosti, aby správní orgán zvážil možnost vrácení lhůty k podání žádosti dle § 41 správního řádu Komise uvádí, že se odvolatel v tomto případě nemůže dovolávat možnosti navrácení v předešlý stav ve smyslu úpravy obsažené v § 41 odst. 1 a odst. 2 správního řádu, neboť aplikace tohoto institutu je při rozhodování o žádostech cizinců o povolení k dlouhodobému pobytu vyloučena, a to vzhledem k existenci speciální úpravy obsažené v § 47 odst. 1 zákona č. 326/10999 Sb., která stanoví, z jakých důvodů je cizinec oprávněn podat žádost i po uplynutí lhůty uvedené v § 47 odst. 1 tohoto zákona, jestliže mu v podání včasné žádosti zabránily důvody na vůli cizince nezávislé, a v jaké náhradní lhůtě je tak povinen učinit (do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů). V souladu s obecně uznávanou právní zásadou lex specialis derogat legi generali se tedy cizinci v případě zmeškání lhůty k podání žádosti o povolení popř. prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu stanovené v § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. nemohou dovolávat navrácení v předešlý stav žádosti o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 2 správního řádu, a to ve lhůtě tam stanovené, ale mohou postupovat pouze podle úpravy obsažené v § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., která jim přiznává oprávnění podat předmětnou žádost do tří pracovních dnů po zániku důvodů na vůli cizince nezávislých, které mu bránily podat žádost ve lhůtě uvedené v první větě téhož zákonného ustanovení. Stejný závěr vyjádřil Městský soud v Praze ve svém rozsudku č.j. 9 Ca 279/2008-31 ze dne 30.11.2009: K námitce odvolatele, že výzvou k doplnění odvolání došlo ke zkrácení zákonem stanovené lhůty k podání odvolání, Komise uvádí, že všechny zákonné lhůty byly beze zbytku zachovány. Lhůta pro podání odůvodnění odvolání není zákonem stanovena, proto má Komise za to, že odvolatel nebyl ničím na svých právech zkrácen, neboť jeho odvolacími námitkami se odvolací orgán zabýval“.

Soud se s hodnocením správních orgánů ztotožňuje.

Z ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. jeho věty druhé, vyplývá, za jakých okolností je možné překročit lhůtu pro včasné podání žádosti. Tuto právní úpravu je proto nezbytné hodnotit jako právní úpravu speciální vůči ustanovení § 41 správního řádu upravující institut navrácení v předešlý stav. Ustanovení § 41 správního řádu se tak neuplatní.

To samé platí i pro ustanovení § 41 odst. 7 správního řádu. Otázka existence či neexistence „*důvodů na vůli cizince nezávislých bránících včasnému podání žádosti*“ je otázkou, kterou jsou správní orgány povinny řešit v rámci rozhodnutí o zastavení řízení, neboť k zastavení řízení může dojít pouze tehdy, pokud je žádost opožděná a nejsou zde včasné uplatněné relevantní „*důvody na vůli cizince nezávislých bránících včasnému podání žádosti*“. Správní orgány takto postupovaly, a proto nevydáním usnesení, kterým správní orgán zmeškání úkonu nepromine, nemohly jakkoli pochybit.

Skutečnost, že žalobce namísto včasného podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podal jinou žádost, a teprve po ukončení řízení o této jiné žádosti si uvědomil, že měl postupovat jinak, není možné hodnotit jako „*důvod na vůli cizince nezávislý*“. Bylo totiž pouze a jen na žalobci, jakou žádost a kdy podá.

Vzhledem k tomu, že správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, žádost žalobce byla opožděná, nelze v postupu správních orgánů shledat žalobcem tvrzený „*přepjatý formalismus*“. Správní orgány jsou oprávněny posuzovat žádosti věcně pouze v zákonem stanovených lhůtách. Pokud je tato lhůta bez relevantního důvodu zmeškána, věcného přezkumu žádosti se domoci nelze. Stejně tak nelze přihlížet ani k žalobcem tvrzené „*neznalosti práva cizincem*“, neboť stejně tak jako pro občany České republiky, tak pro cizince, platí zásada „*Neznalost práva neomlouvá*“. Žalobci nic nebránilo v tom, aby si zajistil kvalifikované právní zastoupení.

Nedůvodnou soud shledal i námitku žalobce o porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Prvoinstančním rozhodnutím totiž nebylo rozhodnuto o žádosti žalobce věcně, nýbrž došlo k procesnímu skončení věci, tj. zastavení řízení. Podklady pro vydání rozhodnutí byly pouze listiny vyhotovené žalobcem, tudíž nebyl žádný důvod, aby s nimi byl žalobce před vydáním rozhodnutí jakkoli seznamován.

Vzhledem k tomu, že došlo k procesnímu skončení věci, tj. zastavení řízení, nemohly se správní orgány zabývat otázkou „*přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce*“.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 17. května 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková